

Arrest

nr. 283 100 van 12 januari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 september 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 oktober 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 november 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 28 november 2022.

Gelet op de pleitnota van 28 november 2022, ingediend door de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 mei 2022 diende verzoekster een aanvraag in tot gezinshereniging als familielid van een Unieburger, met als referentiepersoon haar oom, de heer H.R. die de Franse nationaliteit bezit. Een drietal weken later diende haar broer een gelijkaardige aanvraag in.

1.2. Op 5 september 2022 trof verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Deze bijlage wordt thans bestreden en luidt als volgt:

"[...] In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.05.2022 werd ingediend door:

Naam: M.

Voorna(a)m(en): S.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: X

(...)

Betrokkene vroeg op 03.05.2022 gezinshereniging aan met haar oom, zijnde H.R.(...), van Franse nationaliteit.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- Marokkaans paspoort afgegeven op 26.01.2021 te Antwerpen zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd. Het adres vermeld op het Marokkaanse paspoort is (...)Antwerpen". De referentiepersoon vestigde zich pas op 07.02.2022 op dat adres. Uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene samen haar vader MK. geb. 01.01.1962 en haar broer M.A.A.(geb. 19.08.1995) – (...) midden januari 2018 vanwege de Spaanse diplomatieke autoriteiten in Marokko een visum type C bekwam met oog op toerisme. Beide verklaarden bij hun visumaanvraag student/stagiair te zijn in Marokko. De visa waren geldig van 21.01.2018 tot 06.03.2018 en golden voor slechts één Schengen binnenkomst.

- Attestation de non-imposition à la taxe d'habitation (TH) et à la taxe de services communaux (TSC) n° 12097/2022 dd. 31.05.2022 en Attestation de revenu global ne12097/2022 dd. 07.06.2022 vanwege de Marokkaanse autoriteiten. Echter, niet alleen worden deze attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (déclaration sur l'honneur souscrite par l'intéressé waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook dienen niet alle inkomsten aangegeven te worden zodat het voorleggen van dergelijke attesten niet uitsluit dat betrokkene toch inkomsten heeft, heeft het betrekking. Bovendien hebbend deze attesten betrekking op de situatie na het vertrek van betrokkene uit Marokko aangezien zij een paspoort voorlegt afgegeven op 26.01.2021 in Antwerpen dat geen enkele in- of uitreisstempel bevat. Louter deze attesten kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- "attestation de non profession" dd. 30.05.2022 waarin de lokale autoriteiten verklaren dat betrokkene geen beroep uitoefent en "attestation de non propriété" (met nr. 2772-11 dd. 08.06.2022) waarin het kadaster van Nador verklaart dat betrokkene geen onroerende goederen bezit. Deze attesten hebben betrekking op een situatie nadat betrokkene Marokko reeds had verlaten.

- "attestation de de résidence" dd. 30.05.2022 waarin de lokale autoriteiten van Zaio verklaren dat betrokkene en de referentiepersoon al sedert 2011 woonachtig zijn op hetzelfde adres in Marokko, met name het adres "Rue Quebec 4 - El Amal/Zaio"

- Notariële verklaring op eer ("Kafala") van derden dd. 22.02.2022 en gewone verklaring op eer van de referentiepersoon, waarin wordt verklaard dat betrokkene geen bezittingen heeft en al sedert 10 jaar enkel door de referentiepersoon ten laste wordt genomen en wordt onderhouden. Deze verklaringen hebben echter een gesolliciteerd karakter en kunnen niet getoetst worden niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid.

- Verzendbewijzen van Western Union van geldoverschrijvingen van de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd. 23.10.2018, 16.12.2018, 08.02.2019, 12.02.2019, 01.03.2019, 05.04.2019, 06.06.2019, 24.07.2019, 23.09.2019, 25.09.2019 en 06.12.2019.

- 4 geldstortingen vanwege de referentiepersoon op betrokkene rekening in België in juni 2022 en juli 2022. Deze hebben betrekking op de situatie na betrokkene's aankomst in België, na het indienen van de huidige aanvraag, en zij dan ook niet relevant voor deze aanvraag gezinshereniging.

- Bewijzen van ziektekostenverzekering op naam van betrokkene en de referentiepersoon.

- Attesten van het ocmw waarin wordt verklaard dat noch betrokkene, noch de referentiepersoon financiële uitkeringen ontvangen.

- Loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode mei 2021 - mei 2022. Al deze fiches vermelden voor de referentiepersoon een adres in Cemay (Frankrijk) op meer dan 500km van Antwerpen verwijderd. De arbeidsovereenkomst dd. 01.02.2022 van de werkgever van de referentiepersoon in Aix-en-Provence vermeldt bovendien dat betrokkene's werkplaats in Angola is/zal zijn. In die zin kan getwijfeld worden aan de intentie van betrokkene en haar oom om zich gezamenlijk in Antwerpen te vestigen en er een duurzame gezinsscel te vormen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit het administratieve dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene en haar broer in januari 2018 de Schengenzone binnenkwamen met een visum dat samen met haar hun vader M.K. werd aangevraagd en werd bekomen bij de Spaanse diplomatieke autoriteiten in Marokko. In december 2018 en in juli 2019 kwamen betrokkene's vader, moeder én betrokkene's jongere zus M.A. (geb. 2003), nogmaals een visum met oog op toerisme in Spanje. In mei 2022 ontvingen beide ouders van betrokkene opnieuw een Schengenvisum voor vakantie in Spanje. Bij elke visumaanvraag verklaarde betrokkene's vader ambtenaar te zijn van beroep en zodoende over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om met zijn gezin op vakantie te gaan in Spanje. Uit de visumaanvragen blijkt ook dat het hele gezin in Marokko woonachtig is/was op het adres "Rue Quebac 4 - El Amal/Zaiow. Uit deze gegevens kan redelijkerwijs worden afgeleid dat betrokkene, voor haar vertrek uit Marokko, ook al zou zij in Zaio/Nador geen beroep uitoefenen of geen onroerend goed bezitten, als student werd onderhouden door haar vader/ouder en samen met haar ouders, haar broer en zus Ayah als gezin samenwoonde een gezin vormde.

Het feit dat betrokkene geldverzekeringen van de referentiepersoon in de periode 2018/2019 voorlegt doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Zo kan uit welwillendheid aan een familielid, dat in diens land van herkomst wel zelf over de (financiële) middelen beschikt om te voorzien in zijn basisbehoeften, giften worden overgemaakt. Nergens blijkt uit het administratieve dossier dat de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon de louter affectieve banden tussen familieleden overstijgt. Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit het voorgelegde paspoort van betrokkene niet valt op de maken wanneer zij Schengen is binnengereisd. Zij legt immers een paspoort voor dat op 26.01.2021 is uitgevaardigd door de Marokkaanse autoriteiten in Antwerpen en uit het administratieve dossier blijkt dat zij slechts één Schengenvisum voor één binnenkomst ontving in Januari 2018. War betrokkene verbleef tussen begin 2018 en begin 2021 is onduidelijk. Voor zover zij dus zou willen bewijzen reeds ten laste te zijn van haar oom van uit haar land van herkomst of origine kunnen wij niet vaststellen over welke periode zij haar onvermogen zou moeten bewijzen, alsook het ten laste zijn.

Bijkomende dient te worden opgemerkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet afdoende kunnen aantonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat zij onvermogen was in haar land van herkomst of origine voor haar komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat de referentiepersoon en betrokkene sedert 03.05.2022 tot op heden op hetzelfde adres in België gedomicilieerd zijn, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat Zij op hetzelfde adres gedomicilieerd zijn, heeft niet automatisch tot gevolg dat betrokkene ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven binnen 30 dagen het grondgebied van het Rijk te verlaten..

Wettelijke basis: artikel 7,1, 2° van de wet van 15.12.1980 Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar oom, de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afetammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07 Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008,97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster op:

“Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), artikel 47/1 juncto artikel 47/3 juncto artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en schending materiele motiveringsplicht”.

Zij betoogt als volgt:

“Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen.

Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden

vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden bijlage 20 d.d. 05.09.2022) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid.

Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoekster naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

[...]

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“[...] Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven. [...]”

Artikel 47/3 stelt het volgende:

“[...] § 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. [...]"

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

In casu is de bestreden bijlage 20 van 05/09/2022 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.).

Bovendien is de bestreden bijlage 20 in strijd met de bewoordingen van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en met de in het eerste middel opgenomen bepalingen en/of beginselen.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden bijlage 20 onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast in de bestreden bijlage 20 van 05/09/2022:

- dat verzoekster niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden;
- dat verzoekster niet heeft aangetoond ten laste te zijn (zowel in België als in het land van herkomst) van de EU referentiepersoon (lees: Franse oom);
- dat verzoekster niet heeft aangetoond deel uit te maken van het gezin (zowel in België als in het land van herkomst) van de EU referentiepersoon (lees: Franse oom);
- dat er rekening werd gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet;
- dat de door verzoekster bijgebrachte attesten van Marokko niet in aanmerking kunnen genomen worden, doordat deze berusten op een "verklaring op eer";

Verder dient opgemerkt te worden dat de andere voorwaarden voor "gezinshereniging" van verzoekster met haar Franse oom door verwerende partij niet worden betwist.

Ten eerste dient verwezen te worden naar de bewoordingen zelf van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. In punt 2° van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, wordt gesteld dat verzoekster dient aan te tonen dat hij ten laste was (in het land van herkomst) en ten laste is (in België) van het gezin van de EU burger OF heeft deel uitgemaakt (in het land van herkomst) en thans (in België) deel uitmaakt van het gezin van de EU burger.

Kortom behelst artikel 47/1, 2° concreet 2 situaties:

- 1) Verzoekster was ten laste en is ten laste van het gezin van de EU burger;
- 2) Verzoekster maakte deel uit en maakt thans deel uit van het gezin van de EU burger;

Verzoekster toont minstens aan dat zij ten laste was en nog steeds is en ook deel uitmaakte van en nog steeds deel uitmaakt van het gezin van de EU burger.

Immers, verzoekster was in Marokko ten laste van haar Franse oom en ook deel uitmaakt van het gezin (lees: huishouden) van de EU burger. In essentie maakt verzoekster dus niet alleen deel uit van het gezin van de EU burger, maar is hij vooral financieel ten laste van haar Franse oom.

Verzoekster maakt daarmee minstens aannemelijk dat zij in het land van herkomst ten laste was van het gezin van de EU burger. Eveneens blijkt dat zowel de EU burger als verzoekster zelf hier in België op hetzelfde adres woonachtig zijn en dus een gezinscel (lees: huishouden) vormen in de zin van artikel 8 EVRM.

In arrest RvV n° 225 440 dd. 30/08/2019 (https://www.rvv-cce.be/sites/default/files/arr/a225440.an_.pdf - zie website RvV) staat het volgende te lezen over het gegeven ten laste te zijn in het verleden:

[...]

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat “de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”.

Door aan artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet een lezing te geven die er niet in te vinden is, en schendt verwerende partij alle in het eerste middel aangehaalde bepalingen/beginselen.

In casu heeft verzoekster genoegzaam aangetoond aan de hand van objectieve stukken dat verzoekster met haar Franse oom een gezinsband heeft en van hem financieel afhankelijk is, en thans in België ook steeds samenwoont, voldoet verzoekster aan de voorwaarde ten laste te zijn van de EU-burger, zowel in het land van origine of herkomst en in België.

In het kader van haar aanvraag heeft verzoekster de volgende documenten bijgebracht:

INZAKE BINNENKOMST IN DE SCHENGENZONE:

STUK 1 - Binnenkomst EU (ZAO (MAROKKO) - BRUSSEL (BELGIË)

INZAKE TEN LASTE IN BELGIË EN IN HET VERLEDEN:

STUK 2 - BEWIJZEN TEN LASTE IN HET VERLEDEN (GELSTORTINGEN)

STUK 16 - GELDSTORTINGEN IN BELGIË (TEN LASTE IN BELGIË)

STUK 17 - BANKKAART MAZIANI SARA met bankrekeningnummer

STUK 12 - MAROKKAANSE ADMINISTRATIEF ATTEST TEN LASTE (met apostille)

STUK 13 - VERKLARING VAN AANSLUITING ZIEKENFONDS DE VOORZORG (ALS TEN LASTE VAN EU REFERENTIEPERSOON)

STUK 14 - VERKLARING NIET TEN LASTE OCMW dd. 29-07-2022 SARA MAZIANI

STUK 15 - VERKLARING NIET TEN LASTE OCMW dd. 02-08-2022 HALIMI RACHID (EU REFERENTIEPERSOON)

STUK 3 - ARBEIDSCONTRACT EU REFERENTIEPERSOON (FRANS OOM)

STUK 4 - LOONBRIEVEN ANNO 2021 EU REFERENTIEPERSOON

STUK 5 - LOONBRIEVEN ANNO 2022 EU REFERENTIEPERSOON

INZAKE ONVERMOGEN IN HET LAND VAN HERKOMST:

STUK 6 - MAROKKAANS ATTEST GEEN WERK (met apostille)

STUK 8 - MAROKKAANS ATTEST GEEN ONROERENDE GOEDEREN SARA (met apostille)

STUK 9 - MAROKKAANS FISCAAL ATTEST GEEN ONROERENDE EN ROERENDE INKOMSTEN SARA van 2014 tot 2022 (met vertaling en apostille)

STUK 10 - MAROKKAANS FISCAAL ATTEST GEEN ONROERENDE BELASTINGEN SARA (met apostille)

INZAKE BIJZONDERE AFHANKELIJKHEID/BAND MET DE EU-BURGER (Khafala – Pleegvoogdij):

STUK 11 - MAROKKAANS NOTARIEEL ATTEST VAN PLEEGVOOGDIJ (met apostille)

INZAKE HET VORMEN VAN EEN GEZINSCHEL IN HET LAND VAN HERKOMST EN IN BELGIË:

Om te beginnen werden er geldstortingen voorgelegd, gericht aan verzoekster zowel in het buitenland (lees: Marokko) evenals in België. Een vaak gekend tegenargument van verwerende partij, is te stellen dat niet is omdat men op hetzelfde adres samenwoont als de referentiepersoon, dat men daarom ook ten laste valt van deze laatste. Het is juist om deze redenen dat de referentiepersoon ook de nodige stortingen verricht om verzoekster te onderhouden in de vorm van maandelijkse onderhoudsbijdragen.

Verwerende partij stelt dat deze geldstortingen te gering en te onregelmatig zouden zijn om van een afhankelijkheidsrelatie te kunnen spreken. Echter de afhankelijkheidsrelatie blijkt niet alleen aan de geldstortingen in het buitenland evenals in België maar tevens uit de bijgebrachte bijzondere afhankelijkheidsrelatie door de Marokkaanse pleegvoogdij (khafala genaamd).

Verder zijn deze geldverzendingen duidelijk gericht aan verzoekster in België en Marokko. Dit valt letterlijk af te leiden uit de voorgelegde stukken. Deze geldverzendingen dateren bijgevolg zeer duidelijk van voorafgaand aan de binnenkomst in België en de eerste aanvraag tot gezinshereniging.

Voor het overige worden deze bewijzen van geldverzendingen niet betwist door verwerende partij.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoekster heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van haar Franse oom. Er wordt met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat verzoeker, voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging, wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon.

De voorgelegde geldstortingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoekster haar inschrijving in België en dus voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoekster door (het gezin van) de referentiepersoon.

Hiermee heeft verzoekster bijgevolg aangetoond dat zij reeds vóór haar inschrijving in België financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Verzoekster herhaalt bijgevolg dat uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt dat zij afdoende heeft aangetoond financieel ten laste te zijn geweest van haar Franse oom.

Daarnaast heeft verzoekster ook haar onvermogensheid in het land van herkomst op afdoende wijze bewezen.

Dit blijkt duidelijk uit het administratief dossier.

Daarnaast heeft verzoeker tevens aangetoond dat hij geen enkele vorm van inkomsten heeft in Marokko in de periode 2014 tot en met 2022. Hier verwijst verzoekster naar de bijgebrachte Marokkaanse attesten, waaruit blijkt dat zij geen gemeenstebelastingen inzake onroerend goed betaald en ook dat zij geen vorm van (roerende en/of onroerende) inkomsten heeft in het land van herkomst. Het gegeven dat de zinsnede “déclaration sur l'honneur souscrite par l'intéressé” is door verwerende partij totaal buiten context gehaald. Immers, in het originele stuk staat het volgende vermeld:

[...]

Hieruit blijkt NIET dat verzoekster een “verklaring op eer” zou hebben afgelegd. Integendeel, want er staat op geen enkele wijze een verwijzing naar een datum waarop deze “verklaring op eer” zou zijn neergelegd. Verwerende partij haalt bewust de informatie vermeld op het bewuste attest uit diens context om te stellen dat dergelijke attesten een “gesolliciteerd” karakter zouden hebben. Verwerende partij weet als geen ander dat wanneer er door een Marokkaanse onderdaan een “verklaring op eer” werd afgelegd op basis waarvan de Marokkaanse (fiscale) administratie een attest aflevert, er steeds de datum vermeld wordt van deze verklaring. In casu is er op geen enkele bijgebracht Marokkaans attest een dergelijke datum te bespeuren, zodat de bijgebrachte attesten door verwerende partij als objectief komende van een Marokkaanse administratie moeten aannemen de daarin vermelde informatie als een feit dienen te aanvaarden en niet af te zwakken, door stellen dat dergelijke attesten een “gesolliciteerd karakter” zouden hebben.

Voorafgaand aan de eerste aanvraag tot gezinshereniging was verzoekster aldus onvermogen in Marokko: zij genoot er geen enkele vorm van inkomsten, noch had zij er enige onroerende eigendom/goederen.

Bovendien dient te worden gewezen op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij wordt geoordeeld dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Indien verzoekster bijgevolg zijn onvermogen niet zou hebben aangetoond, quod non (verzoekster verwijst naar het voorgelegde attesten die erop wijzen dat zij geen inkomsten, noch onroerende goederen had), is dit van ondergeschikt belang.

De kern van het begrip “ten laste zijn” vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, vereist. Een bewijs van onvermogen toont dit op zichzelf niet aan en is bijgevolg als dusdanig slechts bijkomend.

Conform deze rechtspraak dient er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen te worden voorgelegd en dient er gekeken te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel.

Verzoekster herhaalt dat de geldbewijzen in se niet worden betwist door verwerende partij, en dus worden aanvaard als bewijs van het ten laste zijn.

Er dient evenwel benadrukt te worden dat voornoemd bewijs van onvermogen in casu wél voorligt. Het mag dus duidelijk zijn dat verzoeker over geen enkel inkomen, noch over geen enkel onroerend goed beschikt én dat hij dit op afdoende wijze heeft aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoekster onvermogen was in het land van herkomst en hierbij ten laste is van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden. Dit laatste legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

In casu heeft verzoekster, aan de hand van de bewijzen van geldstortingen en de attesten van onvermogen, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat hij materieel wordt gesteund

door de Franse oom omdat zij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in het land van herkomst en in België.

Verder blijkt ook dat verzoekster ook ten laste viel van de referentiepersoon wat de ziektekosten-verzekering betreft.

Verder wenst verzoekster te benadrukken dat de door haar bijgebrachte stukken blijkt dat zij pas vanaf 10/01/2020 in de Schengenzone zijn binnengetrokken. Het gegeven dat verzoekster vroeger de Schengenzone van Spanje binnenkwam met haar broers en vader binnenkwamen, wil niet zeggen dat zij daarna op Belgische bodem zijn gebleven.

Integendeel, de fysieke aanwezigheid van verzoekster blijkt duidelijk op het Marokkaanse grondgebied doordat zij gelastingen van de referentiepersoon nog in persoon ontving in Marokko december 2019 via Western Union (WU) steeds aan de hand van een identiteitscontrole van de ontvanger die gelden pas vrijgeeft.

Zo treft men in de WU geldverzoeken steeds de vermelding van de laatste cijfers van het gegevens van de Marokkaanse elektronische identiteitskaart "1017", en deze code komt overeen met de code van de identiteitskaart van verzoekster die tevens te vinden is onder de pasfoto van het Marokkaans reispaspoort van verzoekster (en dit is hetzelfde voor elke Marokkaanse onderdaan). Bovendien kan deze feitelijke vaststelling tevens geverifieerd worden aan de hand van de bijgebrachte Marokkaanse attesten, die ALLEN melding maken van de code van de eID van Marokko van verzoekster. Verwerende partij interpreteert en leest de gegevens van de bijgebrachte documenten van verzoekster nogal eenzijdig en houdt geen rekening met de feitelijke en objectief verifieerbare realiteit. Dit is geenszins een houding van een redelijke en zorgvuldige administratieve overheid.

Voorts wenst verzoekster alsnog bijkomende inlichtingen te verschaffen over het werk van haar Franse oom, met name dat het werk van deze oom bestaat in het werken op een boorplatform (zie website werkgever van de referentiepersoon: <https://friedlander-ortec.com/fr/>). In het arbeidscontract wordt de werkschikking van de referentiepersoon vastgelegd als volgt:

[...]

Met andere woorden worden perioden van verblijf op een boorplatform, gebroken met periode van verlof die de Franse oom doorbrengt in België met verzoekster en haar broer. Verwerende partij is allermindst zorgvuldig wanneer deze stelt dat er getwijfeld wordt of partijen al dan niet een gezinscel vormen, zonder zorgvuldig na te gaan wat de realiteit van de feiten is.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, daar zij de huidige aanvraag mét de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

Verzoeker heeft met andere woorden wel degelijk aangetoond, en dit blijkt zeer duidelijk uit de bijgevoegde stukken, dat hij financieel afhankelijk is van haar Franse oom (de referentiepersoon). Zij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1 juncto artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is dan ook gegrond.

Dat Uw zetel – in het kader van de wettigheidstoetsing – dient na te gaan of de "wet" niet werd geschonden. Daar de term "wet" duidt op een wettigheidstoetsing van de bestreden bijlage 20en. Dat thans tevens Uw Raad dient na te gaan in welke mate het fair play-beginsel werd nageleefd.

Dat bij de wettigheidstoetsing Uw Raad bevoegd is de bestreden bijlage 20 te toetsen aan het EVRM.

Verder dient te worden verwezen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Er is in de bestreden bijlage 20 op geen enkele redelijke en evenredige wijze toepassing gemaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De inhoud van artikel 74/13 werd op geen enkele wijze ernstig afdoende overwogen. Noch werd nagegaan wat de gezins- en familiale toestand of de gezondheids-toestand van verzoekster zijn om de bestreden bijlage 20 (bevel om het grondgebied te verlaten) te nemen.

Dat verzoekster van haar Franse oom samen in het verleden financieel afhankelijk is en nog steeds is en met haar Franse oom in België een gezin (lees: huishouden) vormt en dus deel heeft uitgemaakt en thans deel uitmaakt van het gezin (lees: huishouden) van de EU-burger.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Er dient minstens te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en artikel 47/1 juncto artikel 47/3 juncto artikel 74/13 en artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden bijlage 20 is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dient de bestreden bijlage 20 vernietigd te worden.”

2.2. De Raad stelt vast dat de bijlage 20 in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), gesteld dat verzoekster niet aantoonde te voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Hierbij wordt concreet ingegaan op de door verzoekster overgemaakte stukken en gemotiveerd waarom deze niet volstaan. Eveneens wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat verzoeksters legaal verblijf in België is verstrekt en dat haar het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten. Hierbij wordt ook gemotiveerd omtrent de elementen die zijn opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Verzoekster toont niet aan dat deze motivering niet voldoet aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekster kennis heeft van de motieven van de bestreden bijlage 20, zodat is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek die verzoekster op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Voor wat betreft de draagwijdte van het geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel kan de Raad zich aansluiten bij de theoretische uiteenzetting die verzoekster daarover verschaft in haar verzoekschrift.

2.5. De door verzoekster ingediende verblijfsaanvraag geschiedde in het kader van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° [...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet luidt verder:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin

van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Deze bepalingen vormen een omzetting van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a) van de richtlijn 2004/38 dat als volgt luidt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven”.

2.6. Voor wat betreft het begrip ‘ten laste’ kan worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, ptn. 35-37 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in het arrest Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, ptn. 20-24). In het voormelde arrest Jia wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (pt. 43). In het arrest Reyes stelt het Hof vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemtoont hierbij dat deze materiële steun *“voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst”* (pt. 24).

2.7. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, moet verzoekster dus aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat zij zelf niet in staat is in haar basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een gebrek aan voldoende inkomsten uit activiteiten als werknemer, zelfstandige en/of onroerend goed e.a. dat algemeen kan worden omschreven als een situatie van onvermogenheid. Aangezien de financiële ondersteuning door de referentiepersoon moet geschieden vanuit een daadwerkelijke noodzaak om te kunnen voorzien in de basisbehoeften van de derdelander – en niet een louter financiële bonus op diens eigen middelen mag betreffen – dient te blijken dat verzoekster in het land van herkomst op deze geldsommen was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien

2.8. Voor wat betreft het begrip deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie kan worden verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van 15 september 2022 in de zaak C-22/21. Hierin heeft het Hof geoordeeld dat het begrip ‘andere familieleden die inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet’ slaat op personen die met deze burger een relatie van afhankelijkheid hebben die is gebaseerd op een nauwe, duurzame persoonlijke band die is ontstaan in hetzelfde huishouden en in het kader van een gemeenschappelijk huiselijk leven dat verder gaat dan eenvoudigweg tijdelijk samenwonen om louter praktische redenen. Het ‘ander familielid’, om te kunnen worden beschouwd als inwonend in de zin van artikel 3, lid 2, eerste alinea, onder a) van de richtlijn 2004/38 bij een Unieburger die in het gastland een verblijfsrecht geniet, moet het bewijs leveren dat hij met die burger een nauwe en duurzame persoonlijke band heeft waaruit blijkt dat er een reële situatie van afhankelijkheid tussen beiden bestaat en dat zij een huishouden delen dat niet is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in die lidstaat. Die band moet zodanig zijn dat indien het andere familielid in het gastland niet zou kunnen inwonen bij de Unieburger, minstens één van beiden daaronder zou lijden. Bij de beoordeling van de duurzaamheid van de persoonlijke band tussen beiden moet niet alleen rekening worden gehouden met de periode na de verwerving van het statuut van burger van de Unie maar ook met de periode daarvoor.

2.9. Naast documenten die uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst, mag het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin in het land van oorsprong worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verweerder ertoe is gehouden alle door verzoekster overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt aan verweerder toe de overgemaakte bewijsstukken en hun bewijswaarde te beoordelen. Hij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

2.10. De Raad leest in het verzoekschrift geen concrete betwisting van volgende vaststelling in de bestreden bijlage 20: *“Bijkomende dient te worden opgemerkt dat betrokkene en de referentiepersoon niet afdoende kunnen aantonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon”*.

2.11. Verzoekster benadrukt wel dat ze in België op hetzelfde adres wonen en hier een huishouden vormen in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster heeft bewijzen overgemaakt van vier geldstortingen die ze in België ontvangen heeft van haar oom in juni en juli 2022, dit vanuit een Franse bankrekening. Voorts blijkt uit de stukken die verzoekster ook heeft voorgelegd en meer bepaald het arbeidscontract en de loonfiches van haar Franse oom, dat deze is tewerkgesteld door een Franse werkgever met standplaats in Aix-en-Provence, dat hij sedert 22 februari 2022 door deze werkgever is uitgestuurd naar een boorplatform in Angola, dat hij een verblijfsadres heeft in Cernay in Frankrijk, *“op meer dan 500km van Antwerpen verwijderd”* en dat hij in een werkcyclus zit van vier opeenvolgende werkweken in Angola en dat hij vier weken in Frankrijk kan doorbrengen voor verlof in onderling overleg. Verzoekster houdt in haar verzoekschrift voor dat haar oom tijdens zijn verlof in België verblijft bij haar en haar broer, maar dit is slechts een bloot betoog. Alleszins, zelfs als dit moet worden aangenomen, beantwoordt deze situatie in België niet aan het begrip deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie zoals geduid door het Hof van Justitie (cf. supra). Verder toont verzoekster niet aan dat haar nauwe, duurzame persoonlijke band die ze voorhoudt te hebben met haar oom is ontstaan in hetzelfde huishouden en in het kader van een gemeenschappelijk huiselijk leven in Marokko. Verzoekster poneert dit wel in haar verzoekschrift maar toont het niet aan. De bestreden bijlage 20 vermeldt dat verzoekster heeft neergelegd, een *“attestation de de résidence” dd. 30.05.2022 waarin de lokale autoriteiten van Zaio verklaren dat betrokkene en de referentiepersoon al sedert 2011 woonachtig zijn op hetzelfde adres in Marokko, met name het adres “Rue Quebec 4 - El Amal/Zaio”*. Verzoekster betreft dit stuk niet in haar verzoekschrift. De Raad voegt er voor de volledigheid aan toe dat dit stuk geen bewijswaarde kan worden toegedicht. Het stuk bevindt zich in een Franse vertaling in het administratief dossier. Het zegt niet meer dan dat verzoekster en haar oom samenleven op hetzelfde adres in Marokko sedert 2011. Het attest vermeldt niet op basis van welke concrete gegevens de Marokkaanse autoriteit die het stuk heeft ondertekend tot deze conclusie kwam. Dit Marokkaans attest en wat het zegt klemmen des te meer aangezien op de loonfiches van verzoeksters Franse oom, die zich bevinden in het administratief dossier, kan worden gelezen dat deze op 1 juli 2011 in dienst is getreden voor de Franse werkgever met standplaats in Aix-en-Provence.

De in punt 2.10. vermelde overwegingen blijven dan ook overeind.

2.12. Verzoekster benadrukt in haar verzoekschrift de geldstortingen die aan haar werden gericht in Marokko. Zij betoogt dat ze zeer duidelijk dateren *“van voorafgaand aan de binnenkomst in België en de eerste aanvraag tot gezinshereniging”*. Ze stelt dat verweerder deze beoordeelt als zijnde te gering en onregelmatig en dat ze voor het overige niet worden betwist door de verwerende partij.

2.13. De Raad leest in de bestreden bijlage 20 nergens dat verweerder de geldstortingen te gering en onregelmatig acht. Wel leest hij hierin een opsomming van de geldstortingen die verzoekster zou hebben ontvangen in Marokko, waarvan de oudste dateert van 23 oktober 2018 en de recentste van 6 december 2019. De Raad leest in de bestreden bijlage 20 ook dat verzoeksters verblijfsaanvraag dateert van 3 mei 2022, dat ze eerder een Schengenvisum voor één binnenkomst ontving, uitgereikt door de Spaanse autoriteiten waarbij ze samen met haar overige gezinsleden in januari 2018 de Schengenzone binnenkwam, dat ze ter ondersteuning van haar verblijfsaanvraag een paspoort heeft voorgelegd dat is uitgereikt op 26 januari 2021 in Antwerpen, zonder enige visa of in- en uitreisstempels, dat het onduidelijk is waar ze verbleef tussen begin 2018 en begin 2021 en dat er vier geldstortingen zijn in België vanwege de referentiepersoon in juni en juli 2022. Voorts kan in de bestreden bijlage 20 worden gelezen: *“Voor zover zij dus zou willen bewijzen reeds ten laste te zijn van haar oom van uit haar land van herkomst of origine kunnen wij niet vaststellen over welke periode zij haar onvermogen zou moeten bewijzen, alsook het ten laste zijn.”* Met dit alles geeft verweerder impliciet doch duidelijk

aan dat verzoekster niet aantoonde ten laste te zijn geweest van haar Franse oom in een periode die het indienen van haar verblijfsaanvraag in mei 2022 voorafgaat. De laatste geldstorting die ze van haar Franse oom zou hebben ontvangen in Marokko dateert immers van 6 december 2019 toen ze vermoedelijk ook al niet meer in Marokko verbleef. Er zijn immers aanduidingen dat verzoekster na haar binnenkomst in de Schengenzone in januari 2018 niet meer is teruggekeerd naar Marokko (geen paspoort met uit- en inreisstempels na januari 2018, in juli 2019 en mei 2022 komt verzoekster niet mee met haar gezinsleden op vakantie naar Spanje, daar waar ze de eerste keer in januari 2018 wel meekwam) en op het Schengengrondgebied is blijven hangen, waarbij het onduidelijk is hoe ze voorzag in haar levensbehoeften. Het is alleszins duidelijk dat het niet haar Franse oom was die hierin voorzag, vermits er geen bewijzen van geldstortingen worden overgemaakt die van hem afkomstig zijn en die verzoekster als bestemming voorzien, dit voor de periode januari 2020 - juni 2022.

2.14. Bovendien, zelfs als moet worden aanvaard dat verzoekster heeft aangetoond in Marokko onvermogen te zijn geweest en aldaar geldstortingen vanwege haar Franse oom te hebben ontvangen tussen oktober 2018 en december 2019 en dat deze periode zou volstaan om te worden beschouwd als *“voorafgaand”* aan de verblijfsaanvraag in mei 2022, blijkt uit de bestreden bijlage 20 dat verweerder van oordeel is dat verzoekster niet aantoonde afhankelijk te zijn geweest van de geldsommen die haar oom haar toezond om te voorzien in haar levensbehoeften. Immers duidt verweerder dat verzoekster in Marokko als gezin samenwoonde met haar broer, haar zus en haar ouders en dat zij, ook al zou zij in Zaïo/Nador geen beroep uitoefenen of geen onroerend goed bezitten, als student – bij haar visumaanvraag in 2018 had zij die hoedanigheid opgegeven, wat zij ook niet betwist – werd onderhouden *“door haar vader/ouder”*. Verweerder duidt immers dat verzoeksters vader bij drie ingediende visumaanvragen om een vakantie door te brengen in Spanje – die daadwerkelijk hebben geleid tot de afgifte van visa, in december 2018 voor het hele gezin m.i.v. verzoekster en haar broer, in juli 2019 voor verzoeksters ouders en haar jongste zus en in mei 2022 voor verzoeksters ouders – heeft verklaard ambtenaar te zijn en te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om met zijn gezin op vakantie te gaan in Spanje. Zoals verweerder terecht stelt in de bestreden bijlage 20 kunnen giften uit welwillendheid vanwege de referentiepersoon aan verzoekster, die via haar vader/ouder wel beschikt over financiële middelen om te voorzien in haar basisbehoeften, niet in aanmerking worden genomen als bewijs dat verzoekster ten laste was van haar Franse oom in Marokko. Zoals verweerder terecht opmerkt in zijn nota, bevatten de overschrijvingen verricht door haar oom te haren gunste ook geen enkele melding met welke intentie ze zijn verstuurd of welke doeleinden de bedragen moesten gebruikt worden.

2.15. Het betoog van verzoekster in haar verzoekschrift kan aan dit alles geen afbreuk doen. Ze benadrukt de geldstortingen die ze ontving van haar Franse oom *“voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging”* waarmee ze volgens haar heeft bewezen dat ze financieel ten laste was van haar oom. Verzoekster geeft aan *“daarnaast”* ook haar onvermogen in het land van herkomst afdoende te hebben bewezen, die volgens haar *“duidelijk [blijkt] uit het administratief dossier”* en *“Daarnaast”* ook te hebben aangetoond dat zij geen enkele vorm van inkomsten had in Marokko van 2014 tot en met 2022, waarbij ze verwijst naar de *“bijgebrachte Marokkaanse attesten”*.

2.16. Zelfs als kan worden aanvaard dat de door haar bijgebrachte Marokkaanse attesten aantonen dat verzoekster in Marokko geen werk had en ook geen onroerende goederen bezat waarop belasting werd betaald, noch eigen inkomsten en zij dus zelf onvermogen was, dient te worden vastgesteld dat zij niets inbrengt tegen de vaststellingen van verweerder dat zij in Marokko werd onderhouden door haar *“vader/ouder”*, dat deze beschikte over voldoende financiële middelen om te voorzien in haar basisbehoeften en dat giften die uit welwillendheid worden overgemaakt niet in aanmerking kunnen worden genomen om vast te stellen dat zij in Marokko ten laste was van haar Franse oom. Verzoekster benadrukt in haar verzoekschrift immers de geldstortingen die ze kreeg van haar Franse oom, maar toont niet aan dat ze hierop was aangewezen om te voorzien in haar levensbehoeften en dat het dus meer was dan een financiële bonus naast de middelen die haar *“vader/ouder”* voorzag. Verzoekster benadrukt in haar verzoekschrift voorts dat de afhankelijkheidsrelatie met haar oom ook blijkt uit de Marokkaanse pleegvoogdij, genaamd khafala. In de bestreden bijlage 20 kan hierover worden gelezen: *“Notariële verklaring op eer (“Kafala”) van derden dd. 22.02.2022 en gewone verklaring op eer van de referentiepersoon, waarin wordt verklaard dat betrokkene geen bezittingen heeft en al sedert 10 jaar enkel door de referentiepersoon ten laste wordt genomen en wordt onderhouden. Deze verklaringen hebben echter een gesolliciteerd karakter en kunnen niet getoetst worden niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid”*. Gelet op de lezing van deze stukken in hun Franse vertaling, die zich bevinden in het administratief dossier, kan de Raad de door verweerder gedane beoordeling ervan niet kennelijk onredelijk achten. Immers betreft *“de Kafala”* niet meer dan het noteren door een Marokkaanse notaris

van een verklaring van 12 getuigen die stereotiep verklaren dat de Franse oom van verzoekster de twee kinderen van zijn zus ten laste neemt in al hun dagelijkse behoeftes en dit sinds meer dan 10 jaar. Een gelijkaardige verklaring heeft de Franse oom van verzoekster zelf afgelegd. Geen van beide attesten vermeldt ook maar iets van concrete gegevens inzake deze tenlasteneming en dus kan hieraan geen bewijswaarde worden toegekend. In de nota met opmerkingen kan bovendien worden gelezen: *"In de Marokkaanse wet n° 15-01 van 13 juni 2002 betreffende de tenlasteneming van kinderen wordt de 'Kafala' gedefinieerd als volgt: 'De Kafala is een islamistisch rechtsinstituut dat het vrijwillig engagement inhoudt van een persoon of van een familie om een verlaten en minderjarig kind ten laste te nemen en te zorgen voor zijn bescherming, opvoeding en onderhoud zoals een vader dat zou doen voor zijn kind.'"* (EHRM nr. 52265/10 van 16 december 2014 (Chbihi Loudoudi e.a. t. België)) *Men heeft het in desbetreffende wetsartikel over de gerechtelijke kafala en over minderjarige kinderen. Terwijl verzoekster meerderjarig is! Een notariële kafala-akte daarentegen kenmerkt zich door de afwezigheid van enige rechtelijke controle en heeft slechts beperkte gevolgen: zij doet de rechten en de verplichtingen van de juridische ouders van het kind niet verdwijnen. Het ouderlijk gezag blijft bij een notariële kafala-akte met andere woorden toebehoren aan de biologische ouders van het kind en komt niet toe aan de kafil. Omdat het rechtsinstituut van de gerechtelijke kafala, in tegenstelling tot dat van de notariële kafala, wel wettelijk geregeld is, biedt een kafala-akte verkregen via de rechtbank meer juridische garanties dan een notariële kafala-akte, vandaar dat er geen rekening kan worden gehouden met de voorgelegde notariële akte. Uit het administratief dossier blijkt dat beide ouders van verzoekster nog in leven zijn, hun laatste visumaanvraag voor Spanje was nog in mei 2022 goedgekeurd."* Verzoekster heeft een pleitnota ingediend maar brengt niets in tegen voormelde passage in de nota met opmerkingen, waardoor deze overeind blijft.

2.17. Bovendien verschaft verzoekster geen duidelijkheid over de vraag waar ze vertoefde tussen januari 2018 en januari 2021 toen ze in Antwerpen een Marokkaans paspoort kreeg uitgereikt en hoe ze dan voorzag in haar basisbehoeftes. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat uit *"de door haar bijgebrachte stukken"* blijkt dat ze pas vanaf 10 januari 2020 *"de Schengenzone"* opnieuw heeft betreden en dat het gegeven dat ze vroeger de Schengenzone via Spanje binnenkwam met haar gezinsleden niet wil zeggen dat ze daarna op Belgische bodem heeft verbleven. In het administratief dossier zit echter geen stuk dat aantoonst dat verzoekster de Schengenzone heeft verlaten na januari 2018 en hierin opnieuw toekwam op 10 januari 2020. Verzoekster verduidelijkt ook niet uit welk door haar overgemaakt stuk zou blijken dat ze op 10 januari 2020 de Schengenzone opnieuw heeft betreden. Zulks kan enkel worden aangetoond door een paspoort over te maken met uit- en inreisstempels, quod non. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij de stad Antwerpen enkel een kopie heeft neergelegd van haar Marokkaans paspoort dat in Antwerpen werd uitgereikt in januari 2021. Het volstaat niet om in het verzoekschrift louter te poneren dat er bij de stad Antwerpen een *"stuk 1-Binnenkomst EU (Zaio Marokko) -Brussel België"* werd neergelegd, om daaruit te besluiten dat verzoekster op 10 januari 2020 de Schengenzone opnieuw heeft betreden. Uit de door haar overgemaakte geldstortingen via Western Union kan ook niet blijken dat verzoekster daadwerkelijk in Marokko verbleef tot december 2019 en vervolgens in januari 2020 het Schengengrondgebied weer betrad, zoals ze nochtans voorhoudt in haar verzoekschrift. Ze betoogt wel maar toont niet aan dat de inontvangstname van de overgeschreven bedragen daadwerkelijk haar persoonlijke aanwezigheid vereiste omdat de gelden slechts werden vrijgegeven na identiteitscontrole van de bestemming van de overschrijvingen. Voorts geeft verweerder nergens aan dat verzoekster al voor januari 2021 in België verbleef, wel dat het onduidelijk is waar ze verbleef van januari 2018 tot januari 2021, toen ze in België een Marokkaans paspoort kreeg uitgereikt.

2.18. Verzoekster is de overtuiging toegedaan dat ze met de door haar overgemaakte stukken zeer duidelijk heeft aangetoond of minstens aannemelijk heeft gemaakt ten laste te zijn geweest van haar Franse oom, dit voorafgaand aan de eerste aanvraag tot gezinshereniging, en dat ze afdoende heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1 juncto artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet waaraan verweerder naar haar oordeel een verkeerde lezing heeft gegeven, maar hiermee en met haar theoretische beschouwingen en verwijzingen naar rechtspraak in andere gevallen kan ze de bestreden bijlage 20 niet aan het wankelen brengen.

2.19. In fine van het eerste middel werpt verzoekster op dat de Raad bij een wettigheidstoetsing dient na te gaan of het fair-play beginsel werd nageleefd en dat hij bevoegd is te toetsen aan het EVRM. Verzoekster duidt niet wat het fair-play beginsel inhoudt en hoe de bestreden bijlage 20 dit geschonden heeft. Het komt de Raad niet toe dit zelf te gaan invullen ten behoeve van verzoekster. Voorts is de Raad bevoegd om te toetsen aan het EVRM, voor zover verzoekster duidt welke bepaling van dit verdrag werd geschonden door de bestreden bijlage 20 en op welke wijze dit is gebeurd, quod non.

2.20. Ten slotte poneert verzoekster: *“Er is in de bestreden bijlage 20 op geen enkele redelijke en evenredige wijze toepassing gemaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De inhoud van artikel 74/13 werd op geen enkele wijze ernstig afdoende overwogen. Noch werd nagegaan wat de gezins- en familiale toestand of de gezondheidstoestand van verzoekster zijn om de bestreden bijlage 20 (bevel om het grondgebied te verlaten) te nemen.”*

Met dit betoog kan verzoekster bezwaarlijk de volgende afwegingen aan het wankelen brengen die figureren in de bestreden bijlage 20, waarbij blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen die figureren in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en hierover tevens heeft gemotiveerd:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van haar oom, de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afetammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07 Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een terugkeer naar Marokko een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene”.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.21. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 van het EVRM.

Zij betoogt als volgt:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden bijlage 20 op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden bijlage 20 is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden bijlage 20 zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Dat bovendien verzoekster een Franse verblijfsgerechtigde oom heeft waarmee zij een duurzame familierelatie heeft en waarvan zij financieel afhankelijk is; Dit betekent concreet dat verzoekster nog steeds haar verblijfstoestand kan regulariseren en conform artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit een aanvraag gezinshereniging kan doen.

Dat verzoekster een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM met haar Franse verblijfsgerechtigde oom. Dat van al deze elementen in het kader van de bestreden bijlage 20 niet afdoende rekening werd gehouden.

Verzoekster maakt daarmee minstens aannemelijk dat zij in het land van herkomst financieel afhankelijk van de EU en een gezinscel vormt. Eveneens blijkt dat zowel de EU burger als verzoekster zelf hier in België op hetzelfde adres woonachtig zijn en dus een gezinscel (lees: huishouden) vormen in de zin van artikel 8 EVRM en tevens een gezinscel vormden in Marokko hetgeen blijkt uit de bijgebrachte attesten van woonst.

Dat ondanks deze elementen, de Dienst Vreemdelingenzaken niet getuigt van een proportioneel en zorgvuldig handelen;

Dat er dan ook een schending voorhanden is van artikel 8 EVRM, daar met het gezinsleven van verzoekster door verwerende partij schromelijk met de voeten werd gestreden.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoekster minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden bijlage 20 haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoekster en haar verblijfsgerechtigde Franse oom.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoekster. Immers, verzoekster toonde minstens aan dat zij een gezinscel vormt in de zin van artikel 8 EVRM.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte familiale relatie tussen de verzoekster haar Franse oom. Dit blijkt des te meer gelet op de bijgebrachte Marokkaanse pleegvoogdij (khafala). Het is nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor verzoekster om op basis van deze opgebouwde familiale relatie in haar land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van haar sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoekster minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Minstens is er een schending van artikel 8 EVRM vast te stellen;

Met betrekking tot de schending van het hoorrecht:

In een arrest van 11 december 2014 benadrukt het Hof van Justitie dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ dd. 11/12/2014, Kamer 5, zaak C 249/13, [http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote](http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote*)). Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.*

In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2014, arrest n° 128856 (http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rvv_128856.pdf) stelt de Raad inzake het Hoorrecht het volgende:

[...]

Het is redelijk wanneer een administratieve overheid een ingrijpende beslissing wenst te nemen (in casu: een weigering van verblijf met BGV (bijlage 20 met BGV)) dat zij eerst minstens betrokkenen uitnodigen om eventuele bijkomende stukken (bv, tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familieleven

(bv. zwangerschap, andere familieleden), etc.) binnen te brengen, die eventueel verweerder op tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden.

Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid met vragen/onduidelijkheden zit, zij dan ook de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de bekomen gegevens documenten waaruit de antwoorden al dan niet moeten blijken, een oordeel kan vormen. Verzoekster is in casu helemaal niet gehoord geweest door verweerder (DVZ Brussel).

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Zodoende werd het hoorrecht in combinatie met artikel 8 EVRM geschonden.

Om deze redenen dient de bestreden bijlage 20 te worden vernietigd.”

2.22. Vooreerst kan verzoekster niet dienstig de schending opwerpen van artikel 8, tweede lid van het EVRM. Haar situatie betreft immers geen voortgezet verblijf. Verzoekster is een gezonde volwassen vrouw van 31 jaar die zich beroept op een gezinsleven met een Franse oom, die is tewerkgesteld voor een Franse firma met standplaats in Frankrijk en thans voor die firma op een boorplatform in Angola werkt, die een verblijfsadres heeft in Cernay, Frankrijk *“op meer dan 500km van Antwerpen verwijderd”* en die met verzoekster zijn vakantieperiodes zou doorbrengen op hetzelfde adres in België. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt in deze situatie zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen familieleden bestaan, overstijgen zoals reeds terecht kan worden gelezen in de bevelscomponent van de bestreden bijlage 20. In casu liggen geen elementen voor die hierop wijzen. Verzoekster haalt de elementen aan die reeds aan bod kwamen bij de bespreking van het eerste middel. Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel, heeft verzoekster hiermee niet aangetoond dat zij in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van haar oom. Uit het loutere feit dat haar oom tijdens zijn vakantie in België bij haar zou verblijven, kan niet worden besloten dat verzoekster van hem afhankelijk is. Evenmin blijkt dit uit de vier geldoverschrijvingen die zij voorlegt die ze ontvangen heeft van haar oom tijdens haar verblijf in België. Verzoekster, die een gezonde jonge dame is van 31 jaar, toont niet aan dat zij haar leven in Marokko niet op zelfstandige wijze zou kunnen verderzetten. Verzoekster kan haar contacten met haar Franse oom via moderne communicatiemiddelen of geregelde bezoeken onderhouden. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet omdat er geen beschermenswaardig gezinsleven wordt aangetoond. Verweerder kwam in de bevelscomponent van de bestreden bijlage 20 terecht tot die conclusie en diende dan ook geen verdere afwegingen te maken in het licht van voormelde verdragsbepaling. Verzoeksters andersluidende overtuiging in haar verzoekschrift kan niet tot een ander oordeel leiden.

2.23. Verzoekster maakt in haar betoog gewag van een schending van het hoorrecht. Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Er wordt op gewezen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas leidt tot de nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38, met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze

aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het treffen van de bestreden bijlage 20 hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

2.24. De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekende partij in het kader van haar aanvraag de mogelijkheid had om alle door haar nuttig geachte inlichtingen over te maken aan de verwerende partij. Voorts blijkt uit niets dat verweerder zat *“met vragen/onzekerheden”* over verzoeksters situatie. De Raad ziet dan ook niet in waarom verzoekster nog verwachtte dat ze zou worden gehoord door verweerder alvorens deze de bestreden bijlage 20 trof. Verzoekster toont met haar algemeen betoog dat ze moest worden uitgenodigd *“om eventuele bijkomende stukken (bv, tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familieleven (bv. zwangerschap, andere familieleden), etc.) binnen te brengen”*, waarbij ze geen enkel van voormelde stukken bijbrengt, niet aan dat deze verweerder tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond

Het tweede middel is ongegrond.

2.25. Verzoekster heeft bijkomend nog een pleitnota neergelegd. Zij verwijst naar haar middelen ontwikkeld in het verzoekschrift en betoogt bijkomend als volgt:

“(…) Bijkomend wenst verzoekster alsnog het volgende te doen weerhouden en preciseren inzake artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In dit kader wenst verzoekster het volgende te doen weerhouden inzake de toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet (Schending van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, met name exceptie van onbevoegdheid, met name schending van juncto schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.).

Dat inzake delegatie van bevoegdheden het Ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen al referentie geldt.

Dat niet kan uitgemaakt worden of de betrokken ambtenaar tevens bevoegd is om een beslissing te nemen (lees: toepassing te maken van) inzake het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, daar dit nergens blijkt uit het MB van 18/03/2009.

Immers, artikel 74/13 bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde rekening (lees: toepassing moet maken van) artikel 74/13.

Bij gebrek aan een delegatie van bevoegdheid, is het de minister zelf die toepassing moet maken van artikel 74/13.

In het MB van 18/03/2009 staat nergens vermeld wie gemachtigd is om artikel 74/13 toe te passen, zodat de toepassing van artikel 74/13 door “Attaché” VERDURME Marianne gemaakt is door een onbevoegde persoon.

Dit is in een schending van een substantiële vormvereiste. Dit is van openbare orde.

Dat de bestreden bijlage 20 genomen is door een daartoe onbevoegde ambtenaar en aldus vernietigd dient te worden.

Dat dit het nemen van de bestreden bijlage 20 dient genomen te worden door een daartoe gemachtigde ambtenaar en dit een schending uitmaakt van een substantieel en op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste, zodat de bestreden bijlage 20 vernietigd dient te worden. (...)

2.26. Daargelaten de vraag of verzoekster “de exceptie van onbevoegdheid” voor het eerst dienstig kan ontwikkelen in de pleitnota zonder aan te tonen waarom ze deze niet kon ontwikkelen in haar verzoekschrift, kan niet worden besloten tot de onbevoegdheid van de steller van de akte omdat in de bevelscomponent van een door een attaché ondertekende bijlage 20 een afweging werd gemaakt in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.27. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

2.28. In het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ministerieel besluit van 18 maart 2009) wordt weliswaar niet aangegeven aan welke personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken delegatie van bevoegdheid wordt verleend om toepassing te maken van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.29. Echter, het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten maakt toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; (...).”

2.30. Uit artikel 8 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 blijkt dat aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van administratief assistent uitoefenen, delegatie van bevoegdheid wordt verleend voor de toepassing van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Hieruit volgt dat een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken een bevel om het grondgebied te verlaten kan geven op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling verplicht verweerder om na te gaan of meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten verhinderen.

2.31. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt hiervan de weerklink omdat het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land waarmee de gemachtigde moet rekening houden, opgenomen is in het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 4, 7 en artikel 24.

2.32. Er kan dan ook worden gesteld dat een attaché die bevoegd is om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, ook bevoegd is om in dit bevel afwegingen te maken in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Het in de pleitnota ontwikkeld middel is derhalve, voor zover al ontvankelijk, ongegrond.

2.33. Waar verzoekster louter nog verwijst naar de middelen ontwikkeld in het verzoekschrift volstaat het te verwijzen naar de bespreking hiervan.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA